

„И така се истичатъ за насъ днитѣ и мѣсечитѣ въ спокойствие. Нашитѣ слуги и роби вѣрватъ, както и ние, въ Христа, и ние се обичаме единъ другъ, защото Той е така заповѣдалъ. Често, когато захожда слънцето или кагато мѣсечината се огледва въ водата, ние си говоримъ съ Лигия за прѣдишнитѣ врѣмена, които сега ни се струватъ като сънъ, а когато мисля, колко близо бѣше до мжкитѣ и смъртъта това драго сѣщество, което всѣкой день стискамъ въ гърдитѣ си, азъ прославлявамъ моя Господъ, защото само Той можеше да я истрѣгне изъ ония ржѣ, да я спаси отъ арената и да ми я върне за всѣкога. О, Петроний, ти нали видѣ, какъ това учение вдѣхва търпѣние и смѣлость въ страданията, какъ то утѣшава въ нещастията! Ела и вижъ колко щастие то дава и въ тия условия, въ които ние живѣемъ. Виждашъ ли, хората до сега не сж познавали Бога, когото бихъ могли да обичатъ, за това и сами не се обичатъ единъ другъ, и отъ тукъ произлиза всичкото имъ нещастие, защото, както свѣтлината произлиза отъ слънцето, така и щастieto произлиза отъ любовта. Тая истина не имъ бѣхъ открили ни законодателитѣ, ни философитѣ, ти не бѣше позната ни въ Гърция, ни въ Римъ, а като казвамъ ни въ Римъ, това значи: ни въ цѣлия свѣтъ. Сухото и студено учение на стоицитѣ, къмъ което се придържатъ добродѣтелнитѣ хора, реже сърдцата, като ножъ, и повече ги истудява, отколкото да ги подобрява. Но защо да говорѣхъ за всичко това, тебѣ, който си се училъ и знаешъ повече отъ мене. Ти познаваше и Павла отъ Тарсъ и не единъ нѣтъ на дълго си говорилъ съ него и за това хубаво знаешъ, че всичкитѣ учения на вашитѣ философи и ритори сж пѣсѣчни зрънца и праздни звукове въ сравнение съ истината, която той проповѣдаваше. Помнишъ ли въпроса, който той ти зададе: „А ако цезарь бѣше христианинъ, нима вие нѣмаше да се чувствувате въ по-голѣма безопасностъ, по-сигурни за онова, що притежавате, безъ страхъ за утрѣшния день?“ Но ти ми казваше, че нашата вѣра е враждебна на живота, а азъ сега ти отговарямъ, че ако въ цѣлото си писмо повтаряхъ само думитѣ: „азъ съмъ щастливъ“, пакъ не бихъ ти изразилъ моето щастие. Ти на това ще ми кажешъ, че моето щастие е Лигия! — Да, драгий! Но това е тѣй, защото азъ обичамъ въ нея безсмъртната душа и че ние и двамата се обичаме въ името на Христа, и при такава любовъ нѣма ни раздѣла, ни измѣна, ни старостъ, ни смъртъ. Защото, когато мине любовта и хубостъта, когато отпадне тѣлото ни и дойде смъртъта, любовта остава, както остава душата. По-прѣди, когато очитѣ ми не бѣхъ съзрѣли истината, азъ зарадъ Лигия бѣхъ